

A Köztársaság haragja

Minden valamire való fosztogató a tökéletes bűntényről álmodik. Jómagam is egy ilyet próbáltam nyélbe ütni a társammal, amikor megszerveztem a magam kis kirándulását a muun bankrendszer szívébe. Bár én erősen kétlem, hogy hibátlannak lehet nevezni egy olyan akciót, amibe hiba csúszott – ami természetesen egy zászlóaljra való rohamosztagos formájában jelentkezett. Sőt tekintve, hogy még azelőtt kikergettek minket kreditfalváról, hogy bármit is *kölcsönvettünk* volna onnan, még abban sem vagyok teljesen biztos, hogy ezt bűnténynek lehet nevezni.

De már nem számít. A Skyranger hajtóművei már égnek, másodpercek kérdése, hogy a hajó emelkedjen a talajról, maga mögött hagyva ezt az átkozott helyet. Ennek megfelelően a leszállórámpa már csaknem teljesen bezárult, elejét véve annak, hogy potyautasaink legyenek. Jó lett volna, ha ezt a társamnak is megmondja valaki, mert az Erő elég erősen sejtette velem, hogy már megint kísértetni kezdte a sorsot.

– Kasumi, húzd már el onnan a beled! – mondtam olyan finomsággal, amennyire csak a helyzet megengedte.

Nem érkezett válasz. Goran egészen addig lőtte a fehérpáncélosokat, amíg az utolsó rés is be nem záródott. Éreztem volna, ha baja esik, mégsem tudtam megnyugodni. Előbb utóbb ez a lány úgy fejbe fogja lövetni magát, hogy még pislogni sem tud... Én nem tudom, hogy mit csinállok, ha eljön ez a nap.

– Üvölts csak! – ordította Kasumi, miközben én megkezdtem az emelkedést. – Majd beléd fulladt volna a szó, ha ránk rakják azt a töltetet! Mert nem két darabba vitte volna a Sky-t, hanem ezerbe.

– Honnan tudod, hogy elcseszték? – néztem hátra. Lehet, hogy figyelmen kívül hagytam a hajó vezetését, de semmi érdekeset nem láttam az égen, az érzékelők pedig nem mutattak utánunk küldött gépeket – így *nyugodtan* foglalkozhattam ezzel a halálmóddal.

– Profi vagyok – rántott vállat Kasumi.

– Tizenkilenc évesen? – Olyan fiatalom még én bizonyultam valami nagy ásznak. Mandalori vér ide vagy oda, ennek a lánynak még sokat kell tanulnia.

– Már nem élnénk, ha nincs igazam – tette csípőre a kezét.

– Oké – sóhajtottam egyet. Be kellett látnom, hogy ebben a tekintetben neki volt igaza... Persze ez nem jelenti azt, hogy megdőlt a jó öreg szabály, elvégre én is így sejtettem a dolgot. Sőt ha úgy vesszük, nekem volt igazam, mert...

– Hé! – törte meg a gondolatmenetemet Goran. Az ablakra mutatott, nyilván elének került valami, aminek az ottléte nem ígért sok jót a számunkra.

A felhők közé szegeztem a tekintetem, azonban semmit sem láttam. Nem értettem, hogy mit akart – kár, hogy már nem maradt merszem visszafordulni.

– Mi az? – hümmögtem.

– Még semmi – felelte Kasumi. – Csak most szokott jönni az a rész, amikor megtalál minket egy-két csillagromboló. Jobb, ha figyelsz.

Tekintettel arra, hogy az imént mit próbáltunk véghezvinni, tényleg valószínű volt, hogy a Birodalom nem fog szó nélkül elengedni minket... Mégis így lett. Nemhogy egy rombolót, még egy árva vadászgépet sem láttunk mire a kiértünk a Muunilist gravitációs kútjából. Normál esetben ekkor már el is elhúztunk volna a retekbe, azonban az az érzés támadt bennem, hogy valami nem stimmel. Márpedig, ha rossz előérzeted támadt egy vesztőhelyen, akkor nincs mese, maradnod kell.

– Mi lenne, ha ma a változatosság kedvéért életben maradnánk? – törte meg a várakozás csendjét Kasumi.

– Ez eddig is így szokott lenni – rántottam vállat.

– Hányszor is nyilvánítottak halottnak? – húzta a szemöldökét. – Hány bolygón is kapartak el, hány különböző temetőben?

– Még neked sem késő végső nyugovóra lelned. – Nem azért néztem rá szúrósan, mert már legszívesebben megfojtottam volna. Kedvelem őt. A gond csak az, hogy érezni kezdtem valamit az Erőben, amit már nagyon rég nem tapasztalhattam meg.

– Nézd, Sigil, én csak azt szeretném, ha...

– Befognád?! – emeltem fel a hangomat.

Kasumi csak elhallgatott. Most már teljes mértékben az Erőre koncentrálnék... És arra a borzalomra, ami a szektorra sújtott...

Halál, pusztítás, szenvedés. Egy régi ellenség ütötte fel a fejét a Mygeeto mellett. A Birodalomnak egy olyan haderővel kellett szembenéznie, ami ellen nincs esélye. A legjobbak legjobbjait küldték harcba ellenük, a környező rendszerekből már mindent oda csoportosítottak, ami hadra fogható... Mindhiába.

A látképek hamar eloszlottak, de így is eleget tudtam meg belőlük ahhoz, hogy meghozzam a döntésemet. Szó nélkül a műszerfalhoz fordultam, aztán elkezdtem beírni a csatamező koordinátáit.

– Mi történt? – kérdezte döbbsen Kasumi.

– A Köztársaság visszatért – feleltem, aztán megkezdtem az ugrást.

***

Goran nehezen megbirkózni az izgalom és a halálfélelem elegyével. Fel-alá járkált a pilótafülkében, egészen addig fogva a fejét, amíg véget nem ért a rövid utazás. A Skyranger törzse ismét az űr vákuumába ért, az ezzel járó rázkódás pedig majdnem a padlóra küldte a partneremet – az utolsó pillanatban sikerült megragadnia az egyik kapaszkodót. Ezután felnézett, éreztem, ahogyan a szíve kihagyott egy ütemet a lehetetlen látványán.

A szélemhez szögezt a szétvert csillagrombolóflotta látványa. A hatalmas hajók roncsai lángok közt sodródtak az űrben, a kísérőhajók és vadászgépek apró darabokban siklottak körülöttük a semmiben.

– Mi tette ezt? – kérdezte Kasumi. Az arca elsápadt, a kétségbeesés úrrá lett a tekintetében.

Tudtam, hogy a válasz előttünk van, azonban szabad szemmel nem lehetett átlátni a roncsmezőn, az érzékelők pedig fabatkát sem értek ezen viszonyok között.

– Meglátjuk – mondtam, miközben energiát adtam a hajtóművekbe.

– Neked elment az eszed! – csattant fel Goran.

Nem reagáltam, elvégre még egy felesleges vita nélkül is elég kemény dió kerülgetni a roncsokat. Az Erő vezette a kezemet a veszélyes út alatt, ami csak addig a pontig jelentett hasznot, amíg egyszerre csak egy fémtörmelékkel kellett elkerülnöm. Miután lehetetlenné vált az elkerülés, új taktikát kellett választanom: nem lőhettem ki a roncsokat, mert azzal magunkra vonhattam volna a mészáros figyelmét, viszont a pajzsokat sem akartam felesleges terhelésnek kitenni... Így hát eldöntöttem, hogy belemegyek a sűrűjébe.

Az egyetlen épnek látszó, halott csillagromboló felé vettem az irányt, remélve, hogy ott jobbak lesznek a viszonyok. Tekintve, hogy az óriás csak úgy vonzotta a törmelékkel, ez nem jött be – viszont a helyzet még ígért egy harmadik lehetőséget.

– Neked elment az eszed – hitetlenkedett Goran, miközben a rombolót keresztben átvágó lyuk felé vettem az irányt.

– Elég széles – rántottam vállat, mikor berepültem.

Bármit is érte az óriást, egyenesen keresztülment a hajótesten, átégetve a romboló páncélzatát, elporlasztva a főreaktort, majd a hajó tatján keresztül távozva a végtelenbe. Ennek köszönhetően elmaradt a filmbe illő robbanás – és ez így is maradt, amíg át nem értünk ezen a hosszú, félelmetes alagúton, amiért egy olyan erő felel, amit a legtöbben még értelmezni sem tudnánk.

A túloldalon már kevesebb roncsot láttam, rövidesen megnyílt a hajó előtt egy ablak, ami már rálátást nyújtott a helyzetre. Kikerekedett a szemem, amikor megláttam a roncsmező közepén ülő monstrumot. Súlyos károkat szenvedett, számos fedélzetén átszakadt a páncélzata, több lövege is működésképtelenné vált – ráadásul még nem ért véget a barnára festett bestia küzdelme. Nem hittem volna, hogy még maradtak birodalmi erők, pedig még számos romboló tanyázott a rejtélyes eredetű bestia jobb-alsó oldalán. Itt szenvedte a legtöbb sérülést: nem maradt ép lövege, ráadásul egy akkora rés húzódott a páncélzatán, amibe egy kisebb inváziós hadsereg is beférne... A rohadékok meg is kezdték az átszállást.

– Mi az isten ez? – kérdezte Kasumi döbbenten.

– Mint mondtam, a Köztársaság – vágtam rá nemes egyszerűséggel.

– Micsoda? – kerekedett ki a szeme. – A Köztársaságnak vége, de ha még maradt is volna belőle valami, akkor sem ren...

– Az Egyesült Szövetségi Köztársaság – helyesbítettem. – Nem gondoltam volna, hogy még egyszer idekeverednek.

– Hogy mi van? – értetlenkedett Goran. – Egyáltalán honnan ismered őket?

Hm... Ez tényleg egy fogós kérdés. Esküdni mernék rá, hogy nem sokkal ezelőtt még fingom sem volt erről az egészről!

– Mindegy – feleltem. – Az a lényeg, hogy időbe fog telni mire a Birodalom elpusztítja azt a monstrumot, ha sikerül nekik egyáltalán. De amíg próbálkoznak, a

káoszban mi felosonhatunk rá, és a magunkévá tehetünk egy-két olyan dolgot, ami örök életünkre gazdaggá tehet minket.

– Vagy elhúzzunk innen a búsba, mielőtt még darabokra robbantanak minket! – vetette fel Kasumi

– Esélytelen – ráztam a fejemet. Goran úgy nézett rám, mint aki menten szét akarna szaggatni a karmaival. – Ha most elmegyünk, életünk végéig azt fogjuk találgatni, hogy mi várt volna minket a belsejében. Véget nem érően ostromoznánk magunkat azért, hogy kihagytuk a tökéletes büntettet.

– Nem fogjuk, elvégre tisztában lennénk vele, hogy szinte semmi esélyünk sem lett volna a túlélésre! – vágta rá Kasumi.

– Ez így szokott lenni – rántottam vállat. Az előbbi meló megmaradási esélyein még Artoo is kiakadt volna!

Goran felsóhajtott, aztán keresztbe tette a kezét. Már tudtam, hogy bele fog menni, ezért gyorsan megragadtam az alkalmat arra, hogy brillírozzam a zseniális agytekervényeimet.

– Elgondolkodtál már azon, hogy tudom még a lehetetlent is egy teljesen logikus alternatívaként ábrázolni?

– Nem tudod – vágta rá Kasumi. – Kizárt, hogy ezt megcsináljuk.

– De igen, mégpedig azért, mert ez az én hajóm. Itt az van, amit én akarok – feleltem. – Különben is, mi lesz az olvasókkal?

– A kikkel? – kerekedett ki a szeme.

– Semmi... Semmi... Inkább haladjunk!

***

Útközben több pontot is láttam, ahol a Birodalom csapatokat küldött a hajóra – amit az oldalfeliratból Avrenimnek tippelek. Azt a részt nem mertem megkockáztatni, amit először megláttam, ezért az egyik kisebb részen tettem le a hajót.

A levegőt benntartó energiagát gond nélkül átengedett minket. Az egyik Lancer mellett pedig elég tágas helyet találtam a leszállásra. A közelben tartózkodó fehérpáncélosokat annyira lefoglalta a helyiek *vendégszeretete*, hogy elfelejtettek ellenségnek feltételezni minket. Ahogyan talajt értünk, végig a köztársasági védőket figyeltem, akikkel még a rohamosztagosoknak is alaposan meggyűlt a baja. Nem emberek voltak, hanem gépek. Két méter magas, szürke fémtitánok, amik sárga plazmalyalábok egész záporával köszöntötték a megszállókat.

– Eleget láttál már? – kérdezte Kasumi. Bizonyára abban reménykedett, hogy még nem ment el teljesen a józaneszem. Pedig ebben felesleges!

– Elmenni? Hiszen még nem is nyitottak ránk tüzet!

Mint azt fentebb gondoltam, a fehérpáncélosok levegőnek néztek minket – egészen addig, amíg le nem mentünk a rámpán, és tüzet nem nyitottunk rájuk. Pontosabban Kasumi lőtte őket, két sugárpisztollyal a kezében. Én a fénykardommal

oltalmaztam őt és önmagamot, miközben a lila pengével igyekeztem minél több lövést visszaküldeni a feladójának.

Nekünk és a robotoknak hála gyorsan fogyatkozni kezdtek a birodalmiak. Amint a partnerem mellkason lőtte az utolsó rohamosztagost a robotok ránk fogták a fegyvereiket – azonban nem nyitottak ránk tüzet. Átvettük a példájukat, ami patthelyzethez vezetett.

Egy ideig csak álltunk és néztünk, aztán tovább fokozódtak az izgalmak: kinyílt a szemközti ajtó, tovább robotokkal és két nem mindennapi személlyel szolgálva. A jobb oldalsó, zöld, fekete hajú nőszemély egy ósdi, fémből készült kardot fogott a kezében, amit az ő világában dokatának neveznek. A másik, kék, fekete ruhás hölgyemény már normális fegyverekkel rendelkezett, ám a látszat nála csalt: ez a valami nagyon távol állt attól, hogy élőnek lehessen nevezni, mindazonáltal nagyobb veszélyt rejtett magában, mint eddig bármi, amivel szembekerültem.

– Barát vagy ellenség? – torpant meg a zöld nő... Naominak hívták, ha nem csal az emlékezetem. Őt sem nevezném túlzottan veszélytelennek.

Tekintve, hogy ők alapvetően egy békés hatalmat képviseltek, ahol hajlanak az észérvekre, egy normális ember nyilván egyezkedni kezdene velük... De nem én! Mindenfajta figyelmeztetés nélkül feléjük tartottam a kezemet, aztán szabadjára engedtem az Erő haragját.

Az ujjaimból áradó kisülések mindenkit elkaptak, érzőt és gépet egyaránt. A szürke köztársasági robotok szikrákat hánytak a túláramtól, Naomit a földre taszították a kisülések, azonban a kék valamit nem tudták megállítani... S193, már emlékszem rá, a legfejlettebb harci gép, amit valaha készítettek.

Az áram csak lelassította, tudtam, hogy ennél több fog kelleni. A szikrákat lökésbe váltottam, ami azonnal a falba taszította a bestiát. Kasumi azonnal átvette a stafétát, több lövést is nekiküldve. Kettő a mellkasát érte, a harmadik pedig a fejébe csapódott volna, amennyiben nem terem oda egy sisak.

– Felesleges – intettem neki, mire abba hagyta a tüzelést. – Mennünk kell!

Mivel egy normális ember visszament volna a hajóba, azonban én tudtam, hogy amíg S193 működőképes, soha az életben nem fogunk felszállni vele. Ezért egy másik ajtó felé vettem az irányt, amit a birodalmiak már kirobbantottak a nagy hadjáratukban. Biztos voltam benne, hogy ott már lesz valami értékes – és hátha közben sikerül lerázni Naomit és a Shadow egységet.

A túloldalon egy jókora helyiség fogadott, három oldalról is tovább lehetett menni belőle – amennyiben azok az ajtók nem záródnak be.

– Csak egyszer ne lennél immunis a logikára! – bosszankodott Kasumi.

– Nyugi, ez a hajó nagyobb, mint egy szuper csillagromboló – feleltem. – Biztos tovább lehet innen menni valahogy.

– Mi az a szuper csillagromboló? – kérdezte Goran.

– Hagyjuk – mondtam, miközben megpróbáltam kinyitni az egyik ajtót az Erővel. Nagyon bíztam benne, hogy sikerülni fog – törvényszerű, hogy semmi sem lett belőle. – Mégiscsak harc lesz vége. Készülj!

A páros mindenféle kíséret nélkül járult elénk. A képességeik ismeretében érthető, hogy miért csinálták így, de azért nem írnám le magunkat ilyen könnyen. Mesteri egy tervet eszeltünk ki az elmúlt tíz-tizenkét másodpercben.

– Utolsó esély – jelentette ki Naomi.

– Kasumi – fordultam felé, ahogy azt megbeszéltük.

Goran azonnal eldobta a háta mögött szorongatott gyújtógránátot. Egyenesen S193 felé tartott, aki – a társával ellentétben – nem ugrott félre, hanem megpróbálta visszaütni... Milyen kár, hogy kinetikai aktiválásra állították.

A lángok még azelőtt elnyelték a gépszörnyet, hogy újra a páncéljába burkolódzhatott volna. Ennek ellenére sem égett halálra: a tűz egy pillanat alatt elaludt, a helyében csak füst maradt, ami mögül egy korommal fedett, haragos arc nézett vissza ránk... Legalábbis csak rám.

Az alkalmat kihasználva Kasumi a túloldalra rohant, hogy elérhesse a hajót. A robot egy pillanat alatt megtalálta a szemével, majd utána vette az irányt. A szapora lépteit több lövés kísérte a társam részéről – nehogy magányos legyen.

Ez átmenetileg megoldott egy problémát, esélyt adva nekem arra, hogy elintézzek egy másikat: Naomit. A nekei már összeszedte magát, és tudva, hogy Goran a fél fogára sem lesz elég a gépszörnynek, rám fókuszálta a figyelmét. Védekező állást vett fel – elvégre sem a fegyverzetemnek sem a képességeimnek nem ismerte a határait –, én pedig örömmel indultam meg ellene.

Az ember azt hinné, hogy egy ilyen küzdelemnek egyetlen kardcsapás a felső határa, és én is ezt gondoltam, amíg le nem sújtottam az ellenségemre. A nyakára törő fénykardot megállította a dokata pengéje. A felforrósodott pereme vörössé vált, azonban nem olvadt meg, amit én kerek szemmel néztem – hogy tudhatok mindent, ha mégsem tudok semmit sem?

A kérdésekre Naomi hamar megpróbált választ adni, azonban a gyomromat érő rúgás inkább hátrataszított, minthogy bármilyen téren is előbbre vitt volna. Két lépésbe is beletelt, amíg sikerült lefékezni magamat, mire egy újabb döbbenet kellett, hogy érjen: az Erő egy lökésről figyelmeztetett.

Az erőhatást a sajátommal kényszerültem ellensúlyozni. Kinyújtott kézzel álltunk egymással szemben, egyre csak azt kérdezve: hogy lehetséges ez? Én az Erőt használtam, amit már ismertem. Ha Naomi is ezt veszi igénybe, akkor arról már az első találkozásunkkor tudomást kellett volna szerezniem... Áh, most már emlékszem. Az ő erejét Képességnek nevezik, aminek köze sincsen az Erőhöz. Tulajdonképpen csak egyszerű telekinézis, amit Naomi agyának egy speciális része tesz lehetővé. Márpedig, ha az ereje tényleg csak egyszerű tárgymozgatást jelent, akkor könnyen az előnyömre tudom fordítani ezt a helyzetet.

Miközben feltartottam a nekeit, a környezetemre is kiterjesztettem az Erő láthatatlan húrjait. Az ellenségem nem vette észre a háta mögött felemelkedő tárolót, csak akkor eszmélt rá a fenyegetés mivoltára, amikor a fémtest telibe találta őt. Előreesett, a kardja kirepült a kezéből. Ugyan nem vesztette el az eszméletét, de ez is elég volt: elérkezett az én időm.

Odasiettem, hogy karót állíthassak a testébe, azonban kifordult a pengém elől. Mire újra támadhattam már felállt, fegyvertelenül nézve farkasszemet velem.

– Rajta, tedd meg! – mondta, szinte már sürgetett.

Valójában a lelkiismeretemet támadta, le akart lassítani, hogy időt adjon a társának. Tekintve, hogy egy nem létező dolgot akart befolyásolni bennem, ez csak egyetlen módon érhetett véget: egy kardcsapással a fejére.

Nem lepődtem meg, amikor lebukott előle, az Erő előre tudatta velem, hogy mi lesz. Tiszta erőből állba rúgtam, mire Naomi nyekkent egyet, aztán háttal a földön végezte. Legszívesebben a mozzanatot egy gyilkos szúrással is kiegészítettem volna, azonban ezt nem engedte meg a környezetem.

– Sigil! – ordította Kasumi.

Meglepően jól tartotta magát a gépszörnyel szemben, azonban az már sarokba szorította őt. Azonnal tennem kellett valamit, ha meg akartam menteni a társam életét – hát cselekedtem is!

Eldobtam a fénykardomat, mire az keresztülszúrta S193 mellkasát. Egy részem megörült, ám egy másik tudta, hogy nagy hibát követtem el – amit meg is erősített a gépszörny dühtől áradó tekintete. Nem ejtettem rajta halálos sebet...

Éppen csak felbőszítettem.

Folyatása következik...

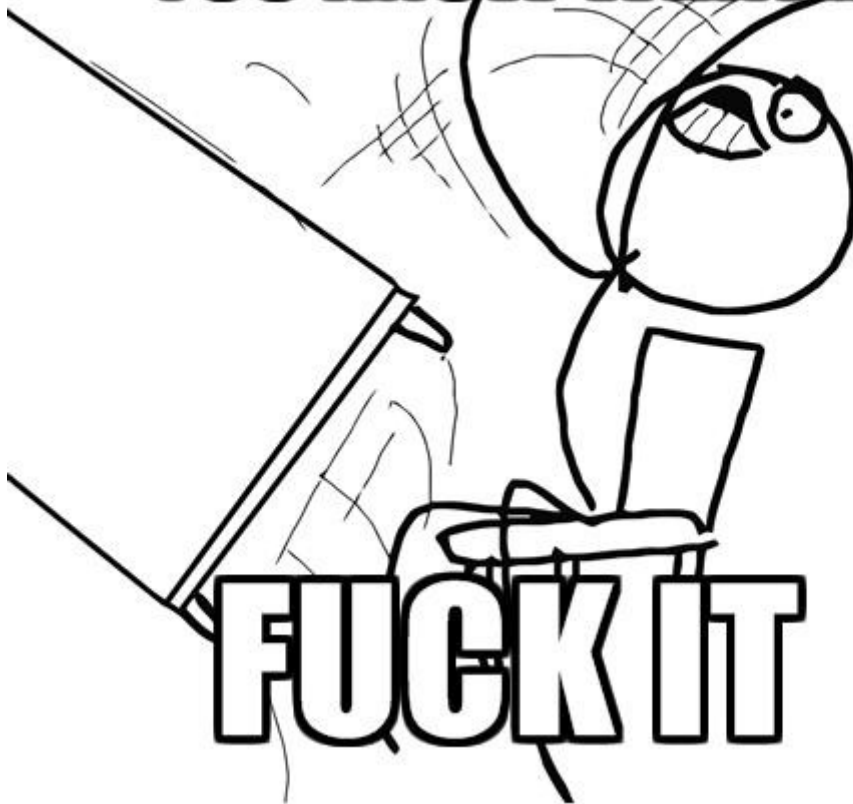
*Foltatása következik...

*Folytátása következik...

*Fojtatása köve...

YOU KNOW WHAT...

FUCK IT